

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Краљево), песник, драмски писац, романописац и стваралац књижевних дела за децу. Дипломирао је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је дванаест песничких збирки, један роман, књигу драма, и преко двадесет књига за децу. Добитник је бројних значајнијих књижевних награда за поезију: „Васко Попа“, „Меша Селимовић“, Змајева награда Матице српске, „Бранко Миљковић“, Награда САНУ из Фонда „Бранко Ђопић“, „Мирослав Антић“, „Ристо Ратковић“, Драинчева награда, „Исмет Реброња“, Просветина награда, Матићев шал, Бранкова награда. Поезија Дејана Алексића превођена је на десетак европских језика, а посебне књиге песама објављене су на шпанском, пољском, француском, словеначком и македонском. За роман *Пећља* додељене су му награде „Милош Црњански“ и „Владан Десница“. За драму *Вина и њивина* 2010. године додељена му је Пекићева награда. Као аутор књига за децу заступљен је у читанкама и обавезној лектури за основну школу. И у овој области награђиван је важним признањима: двоструки добитник награда „Политикин забавник“ и „Невен“, Награде „Душан Радовић“, као и награда Змајевих дечјих игара за изузетан допринос литератури за децу и Међународног сајма књига у Београду, „Плави чуперак“, „Змајев штап“, „Гордана Брајовић“, „Раде Обреновић“, Награде Града Ниша за књижевност за децу, „Гомионица“, Златно Гашино перо, Доситејево перо, Награде Радио Београда, Златни кључић Смедерева, уз међународна признања „Мали принц“ (два пута) и *White Raven*. Ради као главни и одговорни уредник Издавачке делатности

„Повеља“, у Народној библиотеци „Стефан Првовенчани“ у Краљеву.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домейи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјератив новума: Први светски рат у српској и афроамеричкој међурајској прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фразијености о крајској причи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне приче: српска микро-прича* (2021) и панорама новосадских прозаиста *Генерација: панорама новосадских прозаиста генерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Натка Бадурина (1967, Ријека), дипломирала је и докторирала у Загребу, те била запослена на универзитетима у Загребу, Падови, Трсту и Удинама, где је од 2015. године ванредна професорка. Бави се односом књижевности, историје и идеологије, постколонијализмом, родним студијама, трауматским дискурсом и студијама памћења. Досад је објавила *Незаконите кћери Илирије. Хрватска књижевност и идеологија у 19. и 20. веку* (2009), *Ушвара кљеве. О сублимном и родним улојама у хрватској новинарској историји у 19. веку* (2014) и *Страх од памћења* (2023). Коуредница је (уз Уну Бауер, Јелену Марковић и Ренату Јамбрешић Кирић) два научна зборника посвећена страху: *Нарације страха* (2019) и *Encountering Fear* (2020).

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког

факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фицџералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводе поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда, Ен Карсон и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ђурић“ 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искусљење* и награду „Михајло Ђорђевић“ 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоша*. Живи у Београду.

Соња Веселиновић (1981, Нови Сад), магистрала је и докторирала компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент. Пише есеје, књижевну критику и поезију. Преводи са француског и енглеског језика. Објавила је књигу поетске прозе *Поема ђреко* (2008), студије *Преводилачка ђоеџика Ивана В. Лалића* (2012), *Рецејиција, канон, циљна култура: слика модерној анілоамеричкој ђесниџива у савременој српској књижевности* (2018) и *Биљана и Осџали* (2024), роман *Кросфејд* (2013) и збирку поезије *Проклизаване* (2020). Добитница је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2009. годину, те награда „Исидора Секулић“ (2014) и „Биљана Јовановић“ (2021). У уредништву је часописа за књижевност и теорију *Поља* од 2007. године. Живи у Београду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџвориџе Јеленине ђрозоре* (1978), *Намасџе, Инџио* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој ђори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разџовори о Инџији* (1989), *Прејиска Милице Сџојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусџива ђрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ђоџрази за ђлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круџ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиођрафија рађова о Милице Сџојадиновић*

Српкињи (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Зђраво, Инџио* (2008), *Живоџ и књижевно дело Милице Сџојадиновић Српкиње* (2010), *Сџара ђрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ђе је Чехов? – разџовори о ђрози* (2015), *Вијеџнам и девет ђзмајева* (2016), *Криџика ђамђења* (2017), *Кубанске ђријаџељице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички ђласови: инџервјуи* (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Међала културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Драгослав Дедовић (1963, Земун), након окончаног студија журналистике у Сарајеву, радио је као уредник у тузланском „Графичару“. Године 1992. отишао је у Немачку, где је магистрирао на интердисциплинарном одсеку Europastudien Универзитета у Ахену. Преводи лирику и прозу са немачког, а есејистичке и књижевне текстове пише и објављује и на немачком језику. Објавио је следеће књиге песама: *Изађимо у ђоље* (1988), *Циркус Еврођа* (1990), *Von edlen Mördern und gedungenen Humanisten* (О ђлемениџим убицама и најмљеним хуманисџима), *44 Gedichte / ђјесме & 1 Essay/ecej* (1997), *Kawasaki за Wukmana Dedowitscha* (2003), *Café Сумаџра* (2005), *Динарски Буга* (2008), *Конђерџ за клавир и ђиђериду* (изабране песме и нове песме, 2010), *Gloria mundi* (2013), *Усијање* (2013), *Унуџрашњи исџок* (2015) *Земља ђод ађажуром* (2021), *Фјодоров ђез* (2023) и *Порџреџ љубоморној љубавника или Полиђе у ђламену* (2024). Потписао је и избор савремене приче из БиХ који је у Клагенфурту 1999. објавила издавачка кућа „Драва“. У Аустрији је књига изашла под називом *Das Kind. Die Frau. Der Soldat. Die Stadt*, сплитски *Feral Tribune* је исти избор објавио под називом *Евакуација*, а у Београду је објављена под насловом *Пог ђриџиском*, у издању „Просвете“ и „Алтере“. За збирку песама *Café Сумаџра* 2005. подељена му је годишња Награда Друштва

писца БиХ, а за књигу *Фјодоров цез* Награда „Бранко Миљковић“. Поезија му је превође-на на више језика. Заступљен је у неколико избора босанскохерцеговачке поезије, као и у антологијама српског песништва 20. века објављеним у Немачкој и Пољској. Живи у Београду.

Деан Дуда (1963, Пула), на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу студирао је компаративну књижевност и филозофију, где је 1992. магистрирао, а 1997. докторирао. Редовни је професор На Одсеку за компаративну књижевност, где ради од 1990. године. Бави се књижевном теоријом, културалним студијама, популарном културом, културом путовања, као и историјом и теоријом приповедних жанрова. Аутор је књига *Прича и њушовање: хрватски роман и чарски њушис као њушовање жанр* (1998), *Културални студији: исходишта и проблеми* (2002), *Хрватски књижевни бајкомаш* (2010) и *Култура њушовања: увод у књижевну историју* (2012). Као приређивач потписује *Пушисис* (1999) и *Полишка теорије: зборник расправа из културалних студија* (2006), а у коауторству је објавио *Мали лексикон хрватске књижевности* (1998) и *Лектира на глану I–II* (2001–2002). Живи у Загребу.

Велимир Илишевић (1965, Сисак), савремени уметник који је одрастао у Приједору. Од 1989. живи у Швајцарској, где се самостално развијао као сликар, након што је напустио формално уметничко школовање. Његово сликарство балансира између апстракције и фигурације, уз употребу симбола свакодневнице који носе духовна и егзистенцијална значења. Излагао је широм Европе, а дела су му део бројних јавних и приватних колекција. Живи и ствара између Берлина и Штајн ам Рајна. Осим сликарством, бави се и писањем кратких прича и поезије.

Славко Јендричко (1947, Комарево крај Сиска), хрватски песник. Дипломирао је на Економском факултету у Загребу 1970. и на Факултету организације и информатике у

Вараждину 1980. Радио је као економиста, банкарски службеник и уредник *Духовног полица*, библиотеке Књижевне омладине у Сиску. Био је главни уредник сисачкога књижевног часописа *Ријечи* (1999–2009). Објавио је збирке: *Нејошине димензије* (1969), *Ташари/Койиша* (1980), *Наслов* (1983), *Про-роци, новци, бомбе* (1986), *Зимска кашегра-ла* (1999), *Подземни Орфеј* (2001), *Када њрах усњаје* (2005), *Укући малих њушиса* (2007), *Дикшаура љубави* (2010), *Пацифичка киша над Кујом* (2010), *Еволуција лудила* (2013), *Возни ред* (2016), *Српшлови холоџрами* (2017), *Цршјежи јелена* (2018), *Симулације* (2018) и др. Одабране песме штампане су му у два наврата: 1999. *Орјулаш на комјушору* (изабране пјесме 1969–1999) те 2012. *Кроника снабдије* (одабрана поезија 2001–2011).

Итало Калвино (*Italo Calvino*; 1923, Сантјаго де лас Вегас, Куба – 1985, Сијена, Италија), италијански романописац, приповедач, есејиста и новинар. Првих двадесет година живота провео је готово без прекида у Санрему. Године 1944. прикључује се партизанској дивизији која је деловала на подручју Приморских Алпа. У Торину, где је након рата завршио студије књижевности (дипломирао на прози Џозефа Конрада), започиње сарадњу с издавачком кућом *Einaudi*, у којој ће обављати послове сталног уредника и уредника саветника. До 1957. био је члан Комunistичке партије Италије. Објављивао је радове у многим књижевним часописима, дневним листовима и зборницима. У раној фази стваралаштва окренут је неореализму и пустиловном роману. Касније се окреће бајковитом алегоричком стилу на трагу просветитељске литературе којој је увек био привржен, упркос свом изричитом отклону од морализма и поучности. Боравак у Паризу и познанство са Рејмоном Кеном и групом *Ulipo*, као и увид у руске и француске семиотичке и структуралистичке теорије, поклапа се с периодом експеримената с кратким прозним формама и комбинаторним системима приче. Последњу фазу његовог стваралаштва карактеришу

метапрозни поступци преиспитивања односа аутора, дела и читаоца. Одржао је низ књижевнотеоријских предавања у Америци у којој је боравио у неколико наврата. Дела су му преведена на многе језике и читана у широм света. Као најважнија издвајају се: *Сшаза го љаукових њезда* (*Il sentiero dei nidi di ragno*, 1947), *Последњи сшйже љавран* (*Ultimo viene il corvo*, 1949), *Предвојени виконш* (*Il visconte dimezzato*, 1952), *Арјенштински мрав* (*La formica argentina*, 1952), *Барон на грвешу* (*Il barone rampante*, 1957), *Нећосшоеђу вишез* (*Il cavaliere inesistente*, 1959), *Дан једној члана изборне комисије* (*La giornata d'uno scrutatore*, 1963), *Космикомике* (*Le cosmicomiche*, 1965), *Замак укршшених сугбина* (*Il castello dei destini incrociati*, 1969), *Невигљиви љагови* (*Le città invisibili*, 1972), *Ако једне зимске ноћи неки љушник* (*Se una notte d'inverno un viaggiatore*, 1979), *Palomar* (*Palomar*, 1983).

Звонко Карановић (1959, Ниш), песник, прозаиста, уредник. Објавио је десет збирки поезије, три романа као и тринаест књига у иностранству. Добитник је неколико српских награда за поезију и неколико међународних књижевних стипендија. Заступљен је у више домаћих и страних песничких антологија, најзначајније у *New European Poets* (Graywolf Press, USA, Minnesota, 2008). Песме су му преведене на двадесет и пет језика. Оснивач је и главни уредник у издавачкој кући ППМ Енклава. Живи и ради у Београду.

Александар Костић (1973, Ужице), доктор књижевних наука. Аутор студије *Фиуре љреображаја у књижевном делу Данила Киша и Прима Левија: од књижевне љоешике до кулшурне аншројолошйје* (Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, 2019). С италијанског језика превео роман *Салш моршале* Луиђија Малербе и изабране текстове Ђорђа Манганелија, Пјера Паола Пазолинија, Прима Левија и Леонарда Шаше. Живи и ради у Београду.

Џон Мајкл Куци (*John Michael Coetzee*; 1940, Кејптаун, Јужна Африка), дипломирао је

књижевност и математику, а докторирао на прози Самјуела Бекета. Објавио је десетак романа и више књига есеја. Један је од највећих живих писаца на енглеском језику и добитник Нобелове награде за књижевност (2003). Најпознатија дела су му: *Ишчекујући варваре*, *Земље сумрака*, *Дечашшво*, *Срамошја*, *Елизабет Косшело*, *Сшор човек*, *Живош и времена* Мајкла К, *Дневник лоше љодине*, *Лешње доба*. Од 2002. године живи у Аустралији.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој љроаљангни филм* (2018), као и књигу кратке прозе *Вејавица: маршал дејресија* (2023). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије РЕЗ (2016), те новина МАМАЦ (од 2015). *Кћери, зар не видиш да љорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Тршнй се! Поезија!* 2020).

Алекса Миленковић (1999, Београд), апсолвент Српске књижевности и језика са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију и прозу. Објављивао је у студентском часопису *Весна*. Освојио је друго место на књижевном конкурсy „Тимочка лира“.

Соња Миловановић (1979, Београд), основне, мастер и докторске студије завршила је на Филолошком факултету у Београду. На Другом програму Радио Београда уредница је за савремену српску књижевност. Пише научне радове из области стилистике српског језика и књижевности, есеје и књижевну критику. Објављене књиге *Сшил као свеш дела* (2020) и *Текшеме као сшилске доминаншје у љеснишшву Новице Тагића* (2020). Живи у Београду.

Петар Милорадовић (1970, Горњи Милановац), објавио је следеће књиге поезије: *Средоземља* (1997), *Портио* (2000), *Слајдови* (2004), *Колонија* (2007), *Последња вечера* (2010), *О зеленом камиону и другом* (2014), *Рубови* (2018) и *Ослушкивање лоса* (2023). Добитник је Награде „Млади мај '97“, Бранкове награде (1998) за најбољу прву књигу и Награде „Раде Томић“. Живи у Горњем Милановцу.

Дамјана Мраовић О'Хер (*O'Hare*), ванредна професорка на Катедри за англистику Универзитета Карсон-Њуман у Тенесију (САД). Основне и мастер студије завршила је на Универзитету у Београду, потом је стекла и мастер диплому на Универзитету Тенесија, а докторирала је на Државном универзитету Пенсилваније. У настави и истраживању бави се америчком књижевношћу, критичком теоријом, књижевношћу мигрантских искустава у Сједињеним Државама, као и реториком и академским писањем. Добитница је Фулбрајтове стипендије за 2024/2025. годину, у оквиру које је реализовала наставно-истраживачки боравак у Србији и проучавала савремене америчке ауторе чије су културне и породичне везе повезане са Србијом и простором бивше Југославије, као што су Теа Обрехт, Александар Хемон и Чарлс Симић. Поред академског рада, објављује текстове у књижевним и културним часописима и медијима.

Сања Париповић Крчмар (1973, Жабаљ), редовна је професорка на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, на којем је дипломирала југословенску књижевност и српскохрватски језик. Одбранила је магистарски рад *Мејстрички рејисџар Јована Илића* (2003) и докторску тезу *Песнички облици српској неосимболизма* (2015). Ауторка је књига *Сјални ђеснички облици српској неосимболизма* (2017) и *Трајом српској сонетизма* (2024). С енглеског је превела преписку Светозара Петровића са Џејмсом Бејлијем, написала пропратне текстове и приредила је у књизи *Мејстрика у њрејисци Свећозара Пејтровића* (2024). Бави

се теоријом књижевности, посебно проучавањем стиха у српској књижевности, сталним облицима песме и строфе, као и поетиком српске поезије 20. века. Објављује радове у часописима, стручним публикацијама и зборницима радова и учествује на домаћим и међународним научним скуповима. Живи у Новом Саду.

Марко Погачар (1984, Сплит), песник, есејиста, прозаик, уредник, књижевни критичар. Објавио је двадесетак књига. Наступа на књижевним манифестацијама широм света, те је био гост низа резиденцијалних програма. Сарађује с музичарима и филмацијама, те повремено пише за екран и радио. Књиге су му штампане у шеснаест земаља, а текстови на четрдесетак језика. За свој рад вишеструко је награђиван.

Драган Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременим филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији“ одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и њовести – Хајдегер и Хејел* (2007), *Сјтраности бића – њрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманости сјтраности човека* (2011), *Унуџрашње иносјтранство – филозофска рефлексија романџизма* (2013), *Традиција насјтаве филозофије* (2014), *Појаве одсуџности – њрилози савременој есјетџици* (2016), *Једнакости неједнакости – феноменологија и ране авангарде* (2018), *Ничеови џрубадури* (2021), *Седам смјрџних џрехова – ојлеги из ујоредне феноменологије* (2022) и *Пејтински заокреџи* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић“ Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

Ноел Путник (1974, Београд), по завршетку основних студија класичне филологије на београдском Филозофском факултету, докторске студије медијевистике завршио је на Централноевропском универзитету у Бу-

димпешти. Ради као научни сарадник на Етнографском институту САНУ. Преводи са енглеског, латинског и старогрчког језика. У београдској издавачкој кући „Федон“ уређује едицију *Персефона*. Аутор је књиге *Између Хермеса и Христa* (2019), студије о ренесансном езотеризму. Објавио је више прича и књижевних приказа у домаћој периодици, збирку приповедака *Ђурка и група створења* (2004) и роман *Terrain vague* (2025). Приредио је збирке поезије Давида Путника *Исход црне гује* (2022) и Јована Бате Путника *Песме* (2024). Добитник је књижевних награда часописа *Улазница* и *Првенац* Студентског културног центра Крагујевац, као и Награде „Лаза К. Лазаревић“ за најбољу српску необјављену приповетку.

Маја Рогач Станчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фиџуралност и фиџураивност* (2008) и *Историја, ђсеудологија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фон-

да „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоље* (2010), *Саџори* (2013), *Сребрна мајла ђада* (2017), *Љубавна ђесма* (2020) и *Аутосекција* (2023), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Саџоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Гојко Тешић (1951, Лештанско код Бајине Баште), историчар књижевности, књижевни критичар, антологичар и уредник, дугогодишње везан за проучавање српске (и југословенске) књижевне авангарде, нарочито за дело и рецепцију Станислава Винавера и Радета Драинца. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, магистрирао 1985. године (тема о полемикама о авангарди), а докторирао 2004. године на Филозофском факултету у Новом Саду (дисертација о српској књижевној авангарди 1902–1934). Од 1970-их активно делује као истраживач и уредник, а радио је и у Институту за књижевност и уметност у Београду; истовремено је дуги низ година био и универзитетски професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Објављена дела: *Српска авангарда у ђолемичком контексту* (1991), *Пркоси и заноси Станислава Винавера* (1998), *Оџкровење српске авангарде: контекстуална чишања* (2007), *Српска књижевна авангарда (1902–1934): књижевноисторијски контекст* (2009) и друге.

Ива Тешић (1986, Београд), завршила је основне и мастер студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на групи за Српску књижевност и језик с општом књижевношћу, где је обрала дипломски / мастер рад *Раџи и џезисџениција* у Великом мештру свију хуља Мирослава Крпеже и Дневнику о Чарнојевићу Милоша Црњанскоџ. На Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду обрала је докторску дисертацију под насловом *Модернизам Јосџа Кулунџића: есеџистџичко и џрозно стџваралаџиџво*. Учествовала је на многим домаћим и међународним скуповима. Бави се компаративним проучавањем српске и

хрватске књижевности двадесетог столећа. Објавила је књиге *Игенџиџеџи, раџи, еџисџенџиџа* (2014) и *Сличносџи, разлике, искључивосџи – хрвајско-српске међукњижевне релације* (2024). Заједно с проф. др Гојком Тешићем приредила је петнаест књига *Сабраних дела* Радомира Константиновића. Од 2015. године запослена је у Институту за књижевност и уметност у Београду, на пројекту Српска књижевност у европском културном простору.

Нела Тонковић (1984, Бачка Топола), историчарка је уметности и кустоскиња. Дипломирала је историју уметности на Филозофском факултету у Београду и завршила мастер студије из културне политике и менаџмента у култури на Универзитету уметности, након чега се додатно усмеравала ка музеологији и херитологији. Професионално је највише везана за Суботицу, где је радила у Савременој/Сувременој галерији и прошла пут од кустоскиње до директорке, водећи установу у периоду 2013–2018. године. Од 2019. до 2020. била је директорка Народног

музеја у Шапцу, а затим се вратила кустоском раду у Суботици.

Јелена Трајковић Попивода (1980, Краљево), дипломирала је, магистрирала и докторирала на Сликаром одсеку Факултета ликовних уметности у Београду. Запослила се као асистент на Факултету уметности у Нишу, а тренутно је ванредна професорка на предмету Цртање. Чланица је УЛУС-а. Од 2004. године самостално је излагала тридесет четири пута у Рашки, Крушевцу, Нишу, Београду, Краљеву, Крагујевцу, Чачку, Параћину, Зрењанину, у Старом Граду на Хвару, у Будви и Подгорици, као и у Паризу. Колективно је излагала на више од триста изложби у земљи и иностранству. Учествовала је у раду многобројних ликовних колонија, радионица, семинара и трибина. Добитница је двадесет три значајне награде и признања у земљи и иностранству. Њени радови се налазе у уметничким збиркама многих институција културе и приватним колекцијама. Живи и ради у Београду и Нишу.